

“JA TE VIDIM I TO JE DOVOLJNO, SKOČI!”

UZORAK KATEHEZE ZA DJECU

Vjera

Ivica je postavio pitanje: "Što mi donosi vjera u Boga?" Pokušat ću odgovoriti, ali bih prije htio s vama razmišljati što uopće mislimo pod riječju "vjera". Sjetih se da je mali Josip rekao da vjera znači: držati za istinito ono što nam je Bog kazao.

To je premalo. Ako bismo tako razumijevali vjeru, to bi samo značilo: znati nešto o Bogu. Vjera je mnogo više. Vjera znači: prepustiti se Bogu, s njim biti u živom kontaktu, računati na Boga u svom životu. Tko vjeruje, Boga uzima ozbiljno. Taj zna da Bog ne živi daleko od njega, nego ima mjesto usred njegovog života. Mojsije je nazvao Boga "Jahve". To znači: "Ja sam onaj koji je za vas tu."

Bajke i filmovi

U jednom trenutku javila se mala Marija i kazala da ona predstavlja sebi Boga kao zrak koji nas okružuje, a Ivica je nadodao da bi Bog bio kao vjetar koji vani puše.

To je lažno. Zrak i vjetar su nešto neosobno. Drugi kažu: "Bog je duh" i pritom misle na duhove i sablasti koje poznaju iz bajki i filmova strave i užasa, a kojih u stvarnosti nema. Ne, Bog je osoba koja je uvijek za nas tu, koja nas sasvim razumije, i nikada nas ne napušta. On je netko s kojim možemo govoriti. Bog je "Bog za nas", "Bog s nama". Tko vjeruje u takvoga Boga i njemu se predaje, taj nikada nije napušten. Kad nas više ni jedan čovjek ne razumije; kad nas ni majka, ni otac, ni učitelj ne razumiju, tada nas on još uvijek nosi. Kada smo osamljeni i žalosni on je još uvijek tu. Kao što otac uzima svoje dijete u ruke, tako čini i Bog s čovjekom koji mu se predaje. To bih vam razjasnio jednom pripoviješću:

Vatra u kući

Jedne noći vatra je zahvatila obiteljsku kuću. Plamen se brzo širio. Nastala je panika. Roditelji su izjurili s djecom napolje. Užasnuli su se kad su primijetili da nema petogodišnjeg sinčića. Mališan je jurio kroz gust dim i zvaao u pomoć. Roditelji su bespomoćno gledali prema prozoru na gornjem katu. Nije postojala nikakva mogućnost da se ponovno vrate u kuću, jer je vatra gutala sve pred sobom. Najednom se otvori prozor. Dijete je zvalo u pomoć. Njegov mu otac doviknu: "Skoči!" Dijete vidi samo dim i plamen. Čuje očev glas i odgovara: "Tata, ja te ne vidim!" Otac ga zove: "Ali, ja tebe vidim i to je dovoljno, skoči!" Dijete je skočilo i našlo se spašeno i zdravo u rukama očevim. Otac ga je uhvatio.

Padobranac

Ovog dječaka usporedio bih s padobrancem koji po prvi put treba skočiti iz zrakoplova. Ništa ne pomaže: on mora skočiti i pasti na zemlju. Dolje je čvrsto tlo a pričvršćen je za padobran. Tako je i s onim koji vjeruje. Bog ne dopušta da padne i razbije se. Onaj koji vjeruje pada u Božje ruke, jer se on može pouzdati u Njega. Ne treba se bojati, jer je siguran u Božjim rukama. Dobri i obljubljeni papa Ivan XXIII., koji je umro 1963. g., rekao je: "Tko vjeruje, ne dršće." To znači: vjera u Boga čini, da nemamo straha.

Ako i ostane u nama strah, Bog se brine da bude savladiv. U Bibliji imamo mnogo primjera kako je Bog umanjio strah ljudima. Gospodin stalno ohrabruje one koji su nesigurni i strašljivi: "Ne boj se, vjeruj samo!" (Mk 5,36); ili: "Sve može, tko vjeruje!" (Mk 9,23).

Tko je djetinjast?

Tko vjeruje u Oca ne može očajavati. To sam često puta osobno iskusio u životu. U jednoj obitelji obolio trogodišnji dječak od raka na bubrezima. Ono što je ukućanima pomoglo da ne izgube hrabrost i da ne očajavaju, bila je vjera u Boga. Kad nisu nalazili izlaza, stavljali su sebe u Očeve ruke i molili da pomogne. On je to na mnogo načina učinio. Ima i onih koji se ograđuju od vjere. Neki kažu za one koji vjeruju, da su djetinjasti, ili tvrde da je vjera nešto suvišno. Čovjek bi,

tako oni kažu, morao sa svojim životom sam izići na kraj; vlastitom snagom treba podržavati svoj život i sve poteškoće i probleme sam riješiti.

Drugi opet kažu da nemaju vremena baviti se vjerom, jer vrijeme je novac, i misle samo na to da im je dobro kad postaju još bogatiji.

Zahvalni budite

Bog ne sili ljude. Svakom nudi svoje prijateljstvo, ali nikada ne prisiljava. Mnogi će se jednoga dana vratiti Bogu. Možda su nešto teško doživjeli, zapali su u nevolju, ili su iskusili neke nesreću. Iznenada se ponovno sjete Boga. Zapaze: bez Boga moj je život prazan, bljutav, besmislen. Treba li najprije doći u takvu situaciju? Ne! Mi trebamo znati i toga se često sjetiti: tko vjeruje, ima više od života. Osvjedočen sam da se s Bogom lakše živi! Apostol Pavao jednom reče: "Znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube" (Rim 8,28). Tako može biti lijepa vjera u Boga!

Tko naprotiv ne vjeruje, u najmanju je ruku slijep na jedno oko, ako ne i na oba. U svakom slučaju on je kratkovidan, slikovito govoreći. Nadam se da vi ne želite biti "kratkovidni".

Zahvalite vašim roditeljima koji su vas uvodili u vjeru u Boga. Možda biste mogli izraziti ovu hvalu za dar vjere jednom molitvom. Bog se raduje kad mu zahvaljujete. Možete moliti:

Veliki i dobri Bože, danas bih Ti jednostavno htio reći "Hvala". Hvala, što smijem u Tebe vjerovati. Hvala, što postojiš i što si me stvorio. Hvala, što mogu s Tobom govoriti. Ti me želiš i rado slušaš što Ti govorim. Vidiš me i želiš da budem dobar i da budem sretan. Molim Te: daj da uvijek vjerujem u Tebe! Pomozi, da uvijek s Tobom živim - danas, sutra, svaki dan! Amen.

Priredio: Fra Jozo Župić